

**R O M Â N I A**  
**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

DECIZIA nr.4455

Dosar nr.7177/2/2012

**Ședința publică de la 21 noiembrie 2014**

Președinte:	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili împotriva Sentinței nr..X. din 17 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin consilier juridic .X. și intimata-reclamantă S.C. „.X.” SA, prin consilier juridic .X..

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, după care, nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Reprezentantul recurente-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat și modificarea sentinței atacate, cu consecința respingerii acțiunii ca neîntemeiată, pentru motivele dezvoltate pe larg în cererea de recurs.

Învederează faptul că, instanța de fond, în mod greșit, nu a reținut că intimata, în mod eronat, a înregistrat în evidența contabilă și fiscală, taxa pe valoare adăugată colectată la momentul prestării efective a serviciului și nu la data emiterii facturilor.

Reprezentantul intimatei-reclamante pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat și de menținere a sentinței atacate ca fiind temeinică și legală, pentru argumentele dezvoltate în întâmpinare, depunând practică judiciară în susținerea poziției sale, respectiv decizia nr. 6078 din 09 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ în dosarul nr. 2489/2/2008.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Prima instanță

1.1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. .X. SA, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, a solicitat anularea Raportului de inspecție fiscală parțială nr. F-.X./ 2.07.2012, a Deciziei de impunere nr.F-.X./2.07.2012, a Raportului de inspecție fiscală parțială nr.F-.X./ 2.07.2012, precum și repararea prejudiciului suferit de reclamantă, prin executarea de către organele ANAF a dispozițiilor Deciziei de impunere.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr.554/ 2004 cu modificările ulterioare, privind contenciosul administrativ, Codul fiscal, Codul de procedura fiscală.

La data de 16.01.2013, reclamanta a depus cerere precizatoare, prin care a arătat că înțelege să conteste și decizia nr.419/2012 referitoare la TVA deductibilă în sumă de .X. lei și la TVA suplimentară de plată în suma de .X. lei aferenta unei baze suplimentare impozabile de .X. lei, cu accesorii aferente TVA în valoare de .X. lei.

A arătat reclamanta că organul de inspecție fiscală nu a avut în vedere prevederile imperative ale Codului Fiscal, respectiv art. 141 alin.(3) și respectiv din Normele Metodologice de punere în aplicare a Codului fiscal – art. 38 alin.(12): “Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfășurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2).

S-a mai arătat că facturile sunt documentele de probă pentru deducerea TVA de către .X. în conformitate cu art.145 Cod fiscal. Contractul este document de proba pentru taxarea operațiunii încă din anul 2004, când nu era obligatorie notificarea și era reglementat prin noțiunea de acceptare tacita. Notificarea este document de proba ca S.C. .X. SRL a notificat operațiunea de taxare a închirierii, organul fiscal neavând dreptul de refuz pentru deducere pentru ca legislația îl obliga pe acesta ca în timpul controlului să se realizeze notificarea.

De asemenea, prin raportul de inspecție fiscală s-a majorat baza de impozitare a TVA cu suma de .X. lei, rezultând TVA aferentă de .X. lei, ca urmare a includerii în baza de impozitare a sumei de .X. lei reprezentând penalizări contractuale aferente contractului de transport materializat prin dovada sa, conform Codului aerian, biletul de transport.

S-a precizat că în situația în care prestația de transport se realizează parțial (se utilizează un cupon de zbor de către pasager), deoarece clientul nu a respectat condițiile contractului, se anulează dreptul acestuia pentru o alta utilizare de cupoane (ex. restituirea), aplicându-se clauza condițiilor tarifare de penalizare, aceasta fiind în exces nivelului de îndeplinire a contractului, pentru ca prestația contractului se dimensionează la nivelul cuponului utilizat.

S-a precizat că prin raportul de inspecție fiscală și prin Decizia de soluționare nr. 419/2012, s-a săvârșit o eroare în sensul că s-a stabilește baza de impozitare la valoarea totală a documentelor vândute, neținând cont de faptul ca nu toata aceasta valoare reprezintă prestație efectuată, respectiv servicii de transport aerian efectuate și că din punct de vedere contractual, parte din aceasta valoare ce excede prestației, în perioada de execuție reprezintă penalizări contractuale si baza de impozitare trebuie ajustata cu aceste documente, aceasta fiind supraevaluată doar ca documente vândute.

Dreptul de deducere al TVA în conformitate cu art. 145, alin.(2) Legea nr.571/2003 ia naștere la beneficiarul serviciului de transport numai dacă: “Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:...”.

Pe cale de consecință, o factură emisă pentru valoarea integrală a contractului de transport aerian poate fi acceptată la deducere cu condiția ca beneficiarul să probeze utilizarea totală a serviciului contractat, mai exact sa prezinte taloanele de îmbarcare emise de transportator la fiecare utilizare de cupon de zbor.

Daca factura emisă este susținută parțial de documentul de îmbarcare, respectiv a fost utilizat doar un cupon de zbor, presupune o încălcare a contractului de către beneficiar, urmat de imposibilitatea dovedirii utilizării serviciului de transport aerian, ca urmare a lipsei talonului de îmbarcare, si contractual se penalizează beneficiarul, deci pentru aceasta valoare nu are drept de deducere pentru ca nu poate face dovada utilizării prestației de transport aerian.

Reclamanta a considerat relevanta explicația regimului de justificare a deducerilor pentru motivul de explicitare a încălcării principiului de neutralitate a TVA în Raportul de inspecție fiscală și nesoluționat în Decizia nr. 419/2012, cu consecințe grave, astfel:

- obligarea la suprataxare a Companiei .X. prin omisiuni în ajustarea bazei de impozitare a operațiunilor contractuale de natura penalizărilor încălcându-se art. 137, alin. 3), lit. b) din Legea nr.571/2003.

- creează teoretic premisele de deduceri ilegale (încălcând art.145, alin.2 din Legea nr.571/2003) la beneficiarul contractului de transport aerian prin admiterea facturii ca document suport al deducerii, dar neprobator de utilizare a serviciului de transport aerian.

A apreciat reclamanta că, prin clauzele contractului care reconfigurează valoarea acestuia la momentul punerii lui în executare, respectiv identifică valoarea efectivă a prestației executate, evident identifică valoarea rămasă neefectuată din contract, penalizarea percepându-se din valoarea neefectuată a prestației, este evident că este în surplus valorii contractului prestat efectiv și se încadrează în prevederile Legii nr.571/2003 art.137, nefiind în vreun fel argumentat acest aspect contestat de către organul fiscal.

În acest sens, reclamanta a invocat și practica judiciară a Curții Europene de Justiție, unde pentru procese identice cu cele generate de contractul de transport aerian, a pronunțat Decizia nr.419/2002, argumentele de soluționare pe baza probelor depuse în dosarul contestației nu au fost avute în vedere pentru corecta încadrare în prevederile legale.

În acest sens a citat reclamanta: ”Pentru ca taxa sa devină exigibilă în cazul în care este plătită o sumă fără ca livrarea de servicii să fi avut loc, toate informațiile relevante privind momentul exigibilității, respectiv livrarea ulterioară sau prestarea ulterioară, trebuie să fie deja cunoscută și astfel, în special când plata este efectuată, bunurile și serviciile trebuie identificate exact” .

Societatea nu a realizat omiteri la impozitare, însă contractele care au generat penalizări au ajustat baza de impozitare în sensul prevăzut de art. 137 din Legea nr.571/2003.

Așa cum rezulta din argumentația prezentată, execuția contractului de prestări servicii de transport aerian pe durata de valabilitate a acestuia părțile au multiple opțiuni, acesta fiind supus elementelor succesive de decontare, motive pentru care a apreciat reclamanta ca exigibilitatea din punct de vedere al TVA a contractelor de transport aerian, ia naștere în conformitate cu art.134 alin. 7 din Legea nr.571/2003.

#### 1.2. Întâmpinarea formulată în cauză

Prin întâmpinarea depusă la data de 12.02.2013, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a solicitat instanței de judecată respingerea acțiunii ca neîntemeiată și menținerea actelor administrative atacate ca legale și temeinice, reiterând principalele argumente din motivarea acestora.

#### 1.3. Sentința și considerentele instanței de fond

Prin Sentința nr..X. din 17.04.2013 Curtea de Apel .X. a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. SA, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și s-a dispus anularea Deciziei nr.419/2012 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul A.N.A.F., precum și Decizia de impunere nr..X./ 2.07.2012, în ceea ce privește sumele de .X. lei reprezentând TVA deductibilă, .X. lei TVA suplimentară de plată și .X. lei, accesorii aferente.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că potrivit dispozițiilor art.145 alin. 8 lit. a) și alin. 9 C. fiscal, pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente: a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă, cu factură fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată. Beneficiarii serviciilor prevăzute la art.150 alin.(1) lit.b) și art.151 alin. (1) lit.b), care sunt înregistrați ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, justifică taxa dedusă, cu factura fiscală, întocmită potrivit art. 155 alin. (4).

De asemenea, prin Normele de aplicare se prevăd situațiile în care se poate folosi un alt document decât cele menționate pentru a justifica dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Curtea de apel a constatat că este întemeiată susținerea reclamantei că a prezentat documentele justificative necesare, în condițiile în care contractul datează încă din anul 2004, când nu era obligatorie notificarea, iar notificarea S.C. .X. SRL cu privire la operațiune de taxare închiriere este, de asemenea, document probator, ca și facturile furnizorului.

Ori, câtă vreme documentele au fost înregistrate în contabilitate și reprezintă documente justificative în sensul legislației fiscale, ele ofereau reclamantei dreptul de a deduce TVA menționat.

În ceea ce privește TVA suplimentară de plată în cuantum de .X. lei reținută în sarcina reclamantei ca urmare a suplimentării bazei impozabile de către organele de inspecție fiscală, Curtea de apel a apreciat că poate fi considerată nejustificată mărirea bazei de impozitare prin includerea sumei de .X. lei reprezentând penalizări contractuale aferente contractelor de transport materializate în biletele de avion (conform art. 46 alin. 1, 2 din Codul aerian), astfel, reclamanta .X. încasează valoarea contractului de transport aerian pentru care ulterior prestează total sau parțial serviciul de transport.

În valoarea încasată a contractului este inclusă și valoarea pe care clientul ar suporta-o, practic, ca penalizare în cazul nerespectării de către el a clauzelor prevăzute în condițiile tarifului, respectiv în cazul în care a achiziționat cuponul de zbor, dar nu s-a mai îmbarcat, astfel că a avut loc o prestare parțială a serviciului de către reclamantă.

Aceste diferențe de valoare se încadrează în prevederile art.137 alin. 3 lit.b) C.fiscal care dispun expres că nu sunt cuprinse în baza de impozitare „penalizările și orice alte sume solicitate pentru neîndeplinirea totală sau parțială a obligațiilor contractuale dacă sunt percepute peste prețurile și/ sau tarifele negociate”.

Interpretarea dată de organul de inspecție fiscală art. 137 alin.3 lit.b) C.fiscal este cel puțin discutabilă, de vreme ce textul de lege impune condiția perceperii peste prețurile și/sau tarifele negociate pentru „orice alte sume solicitate pentru neîndeplinirea totală sau parțială a obligațiilor contractuale”, nu și pentru penalizările care au propriul regim juridic.

Pe de altă parte, nu se justifică impozitarea suplimentară prin reconsiderarea termenului de exigibilitate, în condițiile în care încadrarea juridică a diferențelor de valoare nu a fost corect făcută.

Curtea reține că, potrivit art.134 alin.5 lit.a), b) C.fiscal (în forma în vigoare în perioada de referință), exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată este anticipată faptului generator și intervine: a) la data la care este emisă o factură fiscală, înaintea livrării de bunuri sau a prestării de servicii; b) la data încasării avansului, în cazul în care se încasează avansuri înaintea livrării de bunuri sau a prestării de servicii. Se exceptează de la această prevedere avansurile încasate pentru plata importurilor și a drepturilor vamale stabilite, potrivit legii, și orice avansuri încasate pentru operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau care nu sunt în sfera de aplicare a taxei. Prin avansuri se înțelege încasarea parțială sau integrală a contravalorii bunurilor sau serviciilor, înaintea livrării, respectiv a prestării.

Și ulterior s-a prevăzut în art.1342 C. fiscal că exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii intervine la data la care are loc faptul generator, iar prin derogare de la aceste prevederi, exigibilitatea taxei intervine: a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator; b) la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator. Fac excepție de la aceste prevederi avansurile încasate pentru plata importurilor și a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, precum și orice avansuri încasate pentru operațiuni scutite sau care nu sunt impozabile.

Avansurile reprezintă plata parțială sau integrală a contravalorii bunurilor și serviciilor, efectuată înainte de data livrării sau prestării acestora.

În aceste condiții, și accesoriile calculate la obligațiile suplimentare de plată a TVA stabilite de inspecția fiscală apăreau ca lipsite de temei, motiv pentru care, în baza art. 8 și art. 18 din Legea nr.554/2004 coroborate cu art. 218 alin. 2 C.fiscal, a fost admisă acțiunea reclamantei și anulată Decizia nr. 419/2012 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul A.N.A.F., precum și Decizia de impunere nr..X./2.07.2012, în ceea ce

privește sumele de .X. lei reprezentând TVA deductibilă, .X. lei TVA suplimentară de plată și .X. lei accesorii aferente.

## 2. Instanța de recurs

Împotriva acestei sentințe a declarat recursul pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.

### 2.1. Motivele de recurs

În motivele de recurs s-a susținut că reclamanta avea obligația de a înregistra facturile emise pentru transportul de pasageri în momentul emiterii sau încasării contravalorii prețului, cu consecința plății TVA.

De asemenea, s-a arătat că pentru sumele parțiale sau totale din tariful negociat, pentru care nu s-a mai prestat serviciul, trebuia plătită TVA, iar reclamanta a tratat incorect, din punct de vedere fiscal, sumele respective, ca penalități.

A explicat recurenta că sumele încasate, reprezintă fie avansuri, fie contravaloare bilete pentru care serviciul se prestează la o dată ulterioară, în ambele situații TVA fiind datorată de la încasarea prețului.

Recurenta a arătat că în mod nelegal intimata-reclamantă a înregistrat numai TVA pentru biletele utilizate la momentul prestării efective a serviciului și nu la data emiterii facturii de vânzare a achiziționării biletului de zbor, încălcând astfel dispozițiile art.134 alin.5 lit.a) și b) Cod fiscal, pentru perioada ianuarie 2005 – decembrie 2006, respectiv art.1342 alin.1 și 2 lit.a) și b) din Codul fiscal pe perioada ianuarie 2007 – iulie 2009.

A fost criticată soluția primei instanțe și sub aspectul acordării dreptului de deducere pentru suma de .X. lei TVA pentru chirie.

### 2.2. Întâmpinarea formulată în cauză

Prin întâmpinare, .X. SA a solicitat respingerea recursului, cu precizarea că baza impozabilă a fost mărită greșit cu sumele reprezentând penalizări contractuale aferente biletelor de avion, dar pasagerul nu s-a mai îmbarcat, întrucât potrivit art.137 alin.3 Cod fiscal nu se cuprind în baza de impozitare penalizările și orice sume solicitate pentru neîndeplinirea totală sau parțială a obligațiilor contractuale.

### 2.3. Analiza motivelor de recurs

Înalta Curte, examinând motivele de recurs, sentința primei instanțe, legislația aplicabilă și probele cauzei, constată că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce se vor expune în continuare.

Urmare a unui control fiscal efectuat la reclamantă, organele fiscale au stabilit în sarcina acesteia obligații fiscale suplimentare în sumă de .X. lei TVA și .X. lei dobânzi/ majorări de întârziere aferente TVA.

În procedura administrativă s-a admis în parte contestația pentru suma de .X. lei compusă din .X. lei TVA pentru servicii de închiriere și .X. lei majorări de întârziere, fiind menținută obligația de plată a celorlalte sume.

Cu privire la mărirea bazei de impozitare prin includerea sumei de .X. lei reprezentând penalizări contractuale și stabilirea TVA suplimentară în cuantum de .X. lei

Reclamanta prestează servicii de transport aerian, care sunt reglementate de Codul aerian civil adoptat prin OG nr.29/1997.

Potrivit art.46 alin.(1) din Codul aerian civil, transporturile aeriene publice se execută pe bază de contract de transport încheiat între transportatorul aerian și beneficiarul transportului.

În cuprinsul art.46 alin.(2) din Codul aerian este stabilit și obiectul contractului de transport aerian, respectiv prestațiile la care se obligă părțile.

Astfel, transportatorul se obligă să aducă la destinație pasagerii, bagajele și marfa, iar beneficiarul să plătească prețul transportului.

În cauza analizată, beneficiarul și-a îndeplinit obligația de plată a transportului, însă transportatorul urma să execute contractul la o dată ulterioară.

Până la momentul executării transportului au intervenit cauze extrinseci transportatorului, constând în atitudinea beneficiarului, care nu a mai efectuat transportul la destinație.

În această situație, contractul nu s-a mai executat din culpa beneficiarului.

Potrivit reglementărilor interne și internaționale și procedurilor în materie, în cazul în care beneficiarul nu mai efectuează transportul, acesta este penalizat. Penalizările se evidențiază în contabilitate ca venituri.

Aspectul rezolvat jurisdicțional în mod legal de către prima instanță constă în aceea de a se stabili dacă în cazul neefectuării transportului se plătește TVA la penalitatea percepută pentru neexecutarea contractului sau aceasta este scutită de TVA.

Organul fiscal a susținut că exigibilitatea, adică obligația agentului economic de a plăti TVA intervine, în cazul când s-a emis factura, chiar înainte de a se presta serviciul sau la data încasării unui avans, astfel cum este prevăzut în art.134 alin.5 lit.a) și b) sau art.1342 alin.2 lit.a) și b) din Codul fiscal, norme legale aplicabile în raport de data supusă examinării.

Prevederile legale invocate ca temei al stabilirii obligației fiscale constituie dreptul comun în materie de TVA, însă organul fiscal a omis să examineze că în speță sunt incidente prevederile art.137 alin.3 lit.b) din Codul fiscal, care reglementează în mod neechivoc sumele care nu intră în baza de impozitare.

Astfel, potrivit art.137 alin.3 lit.b) Cod fiscal, baza de impozitare nu cuprinde sumele reprezentând penalizările pentru neîndeplinirea totală sau parțială a obligațiilor contractuale.

Or, în cazul analizat, s-a constituit obligația de plată a TVA tocmai pentru penalizări ce au fost aplicate beneficiarului pentru că acesta nu a mai efectuat transportul, adică nu s-a mai executat contractul de transport.

În situația neefectuării transportului, clientul și-a folosit dreptul de a renunța la prestarea serviciului, ceea ce echivalează cu rezilierea unilaterală a contractului de transport.

În planul raporturilor dintre transportator și beneficiar, penalizările sunt ca natură juridică, despăgubiri forfetare pentru reziliere, plătite pentru repararea prejudiciului suferit ca urmare a renunțării clientului.

Aceste despăgubiri, penalizări, care reprezintă venituri pentru o societate comercială nu sunt legate direct de vreun serviciu prestat cu titlu oneros, pentru ca astfel să fie supuse taxei pe valoare adăugată.

Faptul că transportatorul a rezervat biletul de transport, nu conduce la prestarea serviciului, care se prestează astfel cum rezultă din art.46 alin.2 Codul aerian, numai atunci când pasagerul este dus la destinație.

Plata prețului biletului și rezervarea unui loc într-o cursă aeriană nu echivalează cu executarea contractului de transport pentru că nu au fost prestate reciproc obligațiile incluse în contractul de transport.

Ca urmare, reținerea unor sume este consecința exercitării de către beneficiar a posibilității de renunțare la contract și are rolul de despăgubire pentru transportator.

O astfel de sumă nu constituie o plată pentru o prestație, pentru că prestația nu a fost efectuată și ca urmare, asupra acesteia nu se poate calcula TVA, cum greșit a procedat organul fiscal.

În susținerea acestui raționament juridic este și Hotărârea din 18.07.2007 pronunțată în Cauza 277/05 de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căreia despăgubirile forfetare pentru reziliere plătite pentru repararea prejudiciului suferit ca urmare a renunțării clientului fără a fi legate în mod direct de vreun serviciu prestat cu titlu oneros nu sunt supuse TVA.

Având în vedere prevederile art.137 alin.3 lit.b) din Codul de procedură fiscală, precum și hotărârea CJUE rezumată mai sus, care are directă aplicare în ordinea juridică internă, Înalta Curte constată că impunerea suplimentară pentru TVA este eronată, motiv pentru care în mod legal prima instanță a anulat obligațiile astfel stabilite.

Cu privire la TVA în sumă de .X. lei neadmis la deducere

Sub acest aspect, trebuie arătat că suma decurge din neadmiterea la deducere a TVA aferent chiriei pentru contractul cu S.C. .X. SRL.

În contractul încheiat la 30.12.2014 (fila 3 volum acte) s-a prevăzut plata chiriei cu TVA.

În executarea contractului, facturile au fost emise cu TVA, situație în care acestea reprezintă documente justificative pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA.

Legiuitorul nu a impus în sarcina chiriașului obligația de a notifica opțiunea de taxare în cazul închirierii și nici obligația de a pretinde prestatorului să facă dovada notificării.

Această obligație revine persoanei impozabile care taxează operațiunea și nu plătitorului.

În cauză reclamanta a primit facturi cu TVA, a plătit TVA și în consecință, în temeiul principiului neutralității TVA, are drept de deducere.

Mai mult, notificarea opțiunii de taxare nu necesită o autorizare sau aprobare din partea organelor fiscale, astfel că eventuala întârziere a notificării nu trebuie considerată ca un viciu de procedură substanțial de natură a înlătura dreptul de deducere al taxei plătite în amonte.

În aceste circumstanțe, respectiv lipsa obligațiilor chiriașului de a depune notificare, de a solicita dovada înregistrării notificării, emiterea facturilor cu TVA, precum și având în vedere că notificarea nu este supusă unei aprobări, soluția organului fiscal este excesiv de formalistă, pentru că nu are în vedere încălcarea unor obligații de fond, ci numai considerente pur formale.

Având în vedere considerentele acestei decizii, în baza art.312 Cod procedura civilă, recursul se va respinge ca nefondat, sentința primei instanțe fiind legală și temeinică.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili împotriva Sentinței nr..X. din 17 aprilie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 noiembrie 2014.

JUDECATOR,  
.X.

JUDECATOR,  
.X.

JUDECATOR,  
.X.

MAGISTRAT ASISTENT,  
.X.